

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 19. avgusta 1933.

Številka 15

Evangelij enajste pobinkošne nedelje

Mk 7, 31—38

Tisti čas je odšel Jezus iz tirskih in sidonskih krajev ter šel skozi Sidon h galilejskemu morju sredi pokrajine Deseteromestja.

In pripeljejo mu gluhonemega ter ga prosijo, da bi položil roko nanj.

Vzel ga je od množice v stran, vtaknil svoje prste v njegova ušesa in se s slino dotaknil njegovega jezika; in pogledal je v nebo, vzdihnil in mu rekel: "Efetá", to je "Odpri se!"

In kar odprla so se mu ušesa, in razvezala se je vez njegovega jezika in je prav govoril.

Zapovedal jim je, naj nikomur ne pravijo; pa bolj ko jim je prepovedoval, bolj so razglašali. In na vso moč so strmeli govoreč:

"Vse je prav storil: gluhim daje, dá slišijo, nemim, da govore."

Zlepa ne soglašamo v kaki stvari vsi ljudje. Celo v najpreprostejših, najenostavnejših in — čudno — hkrati najvažnejših vprašanjih je rado toliko mnenj in misli, kolikor je glav.

Brez dvoma pa doslej še ni bilo človeka, o katerem bi šla ljudska mnenja tako zelo na razen, kakor so šla o Jezusu iz Nazareta.

Še rojen ni bil in že so ga izpehali nekateri Betlehemljani z njegovimi stariši vred iz svojih hiš — še isti večer pa so ga prišli molit in so mu darov prinesli povsem neznani pastirji iz okolice.

Malo dni starejšemu se pridejo iz daljnih dežela priklonit Kralji in mu prinesejo darov — domači kralj Herod pa se ga skuša na vsak način in čim preje iznebiti.

Komaj je začel javno učiti in je zaslovel v judovskem svetu — že so ga v njegovem domačem mestu iztirali iz shodnice in odvedli na rob hriba, na katerem je bilo njihovo mesto sezidano, da bi ga pahnil v prepad.

Ko je potem večkrat prehodil judovsko deželo, pridigal, učil in čudeže delal, je ljudstvo naravnost norelo za njim in ga je hotelo po sili vzeti in postaviti za kralja, in se jim je moral skriti — že naslednji dan pa ga je isto ljudstvo pozabilo in zapustilo, češ, da je njegov nauk trd in da ga ne morejo poslušati.

Tam gori v pozabljeni Galileji nevernikov je ribarilo nekaj preprostih, pa poštenih ribičev, ko jih je pozval, in so brez posebnega premišljevanja potegnili svoje čolne h kraju, jih pustili in šli za njim — drugi pa so istemu učniku in čudodelniku ob vsaki priliki kolikor so le mogli nagajali in nasprotovali.

Eni so govorili: Vse je prav storil. Ta je resnično Sin božji. Drugi pa so razglašali, da z Beelzebubom, poglavarjem hudičev, izganja hudobne duhove in dela čudeže.

Neka žena berem, da se ni mogla premagati, in je iz navdušenja do Jezusa sredi njegovega govora vzkliknila: Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile!, drugi pa so začeli ob podobni priliki pobirati kamenje, da bi je vanj metali.

Ko je tretje leto svojega javnega učenja zadnjikrat prišel v Jeruzalem, berem da so ga ljudske množice preslovesno sprejele, samo pot po kateri je jezdil so pregrnili s plašči in preprogami in z vejami so mu jo zmagoslavno nastlali — judovski poglavarji in starejšine pa so ob istem času sklenili, da mora umreti. To ni

resen človek, so nespametno izgovarjali svoje neopravičljivo sovražstvo, nastopa kakor narodni vodja, Rimljani bodo mislili, da smo vsi za njim in pripravljamo upor, prišli bodo in vse ljudstvo bo zaradi njega kaznovano, boljše je, da eden umrje za ljudstvo in ne propade ves narod. Jan 11, 50.

V samem judovskem velikem zboru, ki je sodil Jezusa, kjer je bila velika večina Jezusovih sovražnikov, se je vendar našlo tudi nekaj njegovih prijateljev.

Izmed dveh razbojnikov, ki sta bila križana hkrati z Jezusom je vzel eden Jezusa v zagovor, drugi pa ga je pred zasluženostjo smrti še enkrat osramotil.

In pod križem: med množico, ki se je veselila njegove smrti in je še umirajočega sramotila in prezirala, je bilo videti tudi skupino Jezusovih prijateljev, apostola Janeza in nekaj pobožnih žena.

In še ni konca!

Tudi v Cerkvi mistično dalje živeči Kristus je ljubljen in spoštovan, kakor sicer nihče na svetu — hkrati pa tudi omalovaževan, sovražen in preganjan, kakor sicer nihče na svetu!

Mnogim se zdi čudno in nerazumljivo, kako da istega Kristusa in isto Cerkev nekateri tako neizrečeno ljubijo in drugi tako neizrečeno sovražijo.

Čudno pa se more zdeti samo tistim, ki ne poznajo ne svetega pisma, ne svetopisemskih napovedi, ne smisla in pomena našega življenja na svetu!

Vzemite prosim v roke evangelij svetega Luka, dvanajsto poglavje, ena in petdeseta vrsta. Tam stoje zapisane tele Jezusove ugotovitve:

"Menite li, da sem prišel prineset mir na zemljo? Ne, rečem vam, ampak razpor! Odslej jih bo namreč pet v eni hiši razprtih: trije se bodo razprli proti dvema in dva proti trem; oče bo proti sinu in sin proti očetu, mati proti hčerki in hči proti materi, tašča proti svoji snahi in snaha proti tašči."

Razpor zaradi Kristusa, ki je

postavljen v padec in v vstajenje mnogih!

Evangeljska misel: Če si se z vsem srcem in ljubeznijo in otroško pokorščino oklenil Jezusa, Ti bo Kristus, njegov nauk, njegova Cerkev v vstajenje, če pa se vsled svojih hudobij — iz drugega vzroka ni mogoče — obračal stran od Kristusa, njegovega nauka, njegove Cerkve, ti bo v padec in pogubljenje.

Cerkveni kalendar

20. avgust — enajsta pobinkoštna nedelja — slovensko božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

21. avgust — ponedeljek — spomin svetega Anastazija, ki je bil za časa cesarja Aureliana v Salonu (poleg Splita v Dalmaciji) mučen zaradi stanovitne vere v Kristusa.

22. avgust — torek — spomin svetega mučenca Timoteja, dolgo časa v ječi zaprtega, na razne načine mučenega in naposled obglavljenega zaradi stanovitne vere v Kristusa.

23. avgust — sredo — praznik Srca Marijinega, to je spomin Marijine ljubezni do svojega Cina in do nas ljudi.

24. avgust — četrtek — spomin svetega apostola Jerneja, ki je v Indiji in Armeniji in med mnogimi drugimi ljudstvi oznanjal vero v Kristusa, za kar je prejel na svetu kruto plačilo, da je bila živemu sneta koža, na kar je bil obglavljen.

25. avgust — petek — spomin svetega francoskega kralja Ludovika IX.

26. avgust — sobota — spomin svetega Zefirina, papeža in mučenca.

27. avgust — dvanajsta pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu po navadi.

CERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega krsta je prejela Kristina Jožefina Kavrečič. Naša najboljska voščila!

JUGOSLAVIJA

Zadnje številke Slovenskega oddelka v Buenos Airesu izhajajočega lista Jugoslavija so prinesle nekaj svojevrstnih napadov na katoliško Cerkev, razne njene ustanove in njeno splošno uveljavljanje posebno v slovenskem javnem življenju, ki so se končali s pozivom na izstop iz katoliške in pristop v Srbsko Pravoslavno Cerkev.

Poleg nizkega sovraštva do katoliške Cerkve in veze od-

seva iz teh napadov naravnost smešna nevednost, in nespretnost, ki ne dopušča drugih odgovorov kot poziv vernim katoličanom, da bojkotirajo Jugoslavijo, dokler se bo podobno izpisovala.

To je bilo treba zato javno ugotoviti, ker so bila brezuspešna osebna posredovanja.

Slovenska katoliška misija Buenos Aires, dne 18. avgusta 1933.

Josip Kastelic,

izseljeniški duhovnik.

Malo katekizma za naše male

Najprej kratko zgodbo, kakor jih imajo otroci tako radi!

Deklica je bila, mlada in majhna, da še v šolo ni hodila.

Videla je enkrat, kako je spravila mama lepo škatljico v omarico poleg postelje. Morda je bila bolna in so bila v škatljici zdravila, ali pa so bili morda res bonboni, kakor je Mimica mislila, in jih je mama spravila, da jih bo dajala otrokom, kadar bodo pridni.

Odšla pa je mama zdoma in Mimica si je mislila: Sedajle pa imam lepo priliko! Sedaj me nihče ne vidi!

Potihem je odšla v spalnico, stopila na prste, da je dosegla predalček v omarici, poiskala je škatljico z bonboni — kar se odpro vrata.

Veste, da se je prestrašila! Na pragu je stala mama, ki

je bila zelo žalostna, ko je videla, da ima hčerko — tatico.

En čas jo je samo gledala, gledala, potem pa je žugajoče dvignila prst desnice in žalostno, resno in kratko dejala:

BOG TE JE VIDEL!

Mati z žugajoče dvignjenim prstom in žalostno-resno kratkim: "Bog te je videl", ni več prešla iz spomina in iz duše mladega otroka. Še v zrelih ženskih letih je pripovedovala, kako v raznovrstnih skušnjavah in nevarnostih zraste pred njeno dušo skrivnostna postava pokojne matere z žugajoče dvignjenim prstom, kakor bi hotela reči: Bog te vidi. In v veliki meri je po zaslugi te predstave zraslo iz otroka pošteno in spoštovanja vredno krščansko dekle. Povestica namreč ni izmišljena, marveč je

Zimsko in letno perilo

Fine srajce po meri

Avalos 248 — La Paternal

IVAN KASTELIC

Slovenska gostilna

ŽIVEC EMILIO

Osorio 5085

ženitovanske gostije

Železnina, barve, steklo

Stavbeni material

Asunción 4602 U. T. 50-0724

BARTOL FLOR

Slovenska gostilna

Garmendia 4879

V O L K in C O L J A

pripovedovana, kakor se je res zgodila.

Tudi Ti, oče, mati, vcepi v srea svojih otrok mogočno zavest:

Bog me vidi;

Vse natančno razloži svojemu otroku, kako da je Bog povsod: v sobi, v kuhinji, na vrtu, v šoli, v cerkvi, na cesti, povsod, povsod.

In kako vse vidi, vse sliši, vse ve, še naše misli pozna in jih razume.

Kako se Bogu ni mogoče skriti nikoli nikjer, ne podnevi, ne ponoči.

Reci mu:

“Ko zjutraj vstaneš, se umiješ, oblečeš, pokrižaš in moliš, Bog te že vidi in si misli in angelom pravi: Pogledajte

no, takle majhen otrok, pa se tako lepo pokriža in tako lepo moli!”

Kadar poslušáš in vbogaš, Bog te vidi.

Pa tudi, kadar nagajaš: Bog te vidi. Če lažeš: Bog te sliši. Kar hudega narediš: Bogu ne ostane nič prikrito. Bog vse vidi in vse ve!”

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

“Stopi sem pod okno in nastavi klobuk!” in jaz sem imel na glavi golido vode, ker prositi kruha ni sramota, kajne, in sem se vrnil hitro domov in ker sem bil še lačen, sem položil noge na ognjišče, da bi se osušil, in vi ste se vrnili in so se ožgale in sem še zmerom lačen in nog nimam več. Ih... ih... ih... ih...”

Ubogi Storžek je začel tako močno jokati in kričati, da so ga slišali pet kilometrov daleč.

Peppek, ki je razbral iz cellega zmešanega pripovedovanja le to, da je lutek umiral od velike lakote, je potegnil iz mavhe tri hruške in izročivši mu jih, je rekel:

“Te tri hruške bi bile moj zajtrk, a rad jih dam tebi. Pojej jih in Bog ti jih žegnaj!”

“Če hočete, da jih pojem, bodite tako dobri in mi jih olupite!”

“Olopiti jih?” se je zavzel Peppek. “Nikoli ne bi mislil, otrok moj, da boš tako izbirljen in sladkosned. Slabo, slabo! Veš, na tem svetu je treba privaditi grlo že v otroš-

kih letih na vse, ker ne ve se, kaj človeka vse doleti. Toliko slučajev je!...”

“Modro govorite,” pritrdi Storžek, “a vendar jaz ne bom jedel nikdar sadja, ki bi ne bilo olupljeno. Olupka ne morem, pa je!”

In dobričina Peppek je vzel nožek in s sveto potrpežljivostjo olupil hruške in spravil vse olupke na vogalu mize.

Ko je Storžek dvakrat usekal in pojedel prvo hruško, je zamahnil, da bi vrgel ogrizek skozi okno, a Peppek mu je zadržal roko in dejal:

“Ne zametuj ogrizka — vse

utegne priti na tem svetu še prav!”

“A jaz ogrizkov ne jem, res ne!” je kriknil dondek in zapihal ko gad.

“Kdo ve? Toliko slučajev je!...” je ponovil Peppek in se ni razgrel.

In tako se je zgodilo, da so se trije ogrizki pridružili olupkom na vogalu mize, ne da bi šli skozi okno.

Pojediš — ali bolje rečeno — požrši vse tri hruške, je Storžek na široko zazijal in cmere se rekel:

“Zdaj sem pa v drugo lačen!”

“A jaz, otrok moj, nimam

“Veš, na tem svetu je treba privaditi grlo že v otroških letih na vse, ker ne ve se, kaj človeka vse doleti.”

prav nič drugega, da bi ti dal."

"Prav prav nič, nič?"

"Imel bi — a samo te olupke in ogrizke."

"Sila kola lomi," — je rekel Storžek — "če ni drugega, pojem pa en olupke."

In začel je žvečiti. Spočetka je usta nekoliko skremžil, potem pa je pojedel enega za drugim vse olupke kakor bi pogledal in za olupki tudi ogrizke in ko je vse pospravil, se je potolkel zadovoljno z rokami po trebuhu:

"Zdaj sem pa dober, zdaj!"

"Vidiš," je pripomnil Pepek, "kako sem imel prav, ko sem ti rekel, da se človek ne sme razvaditi in biti preveč izbirčen in sladkosned. Dragi moj, nič se ne ve, kaj človeka vse lahko doleti na tem svetu. Toliko slučajev je!..."

VIII.

Pepek popravi Storžku noge in proda svojo suknjo, da mu kupi abecednik

Komaj je utolažil dondek lakoto, je začel mrmrati in jokati, ker je hotel imeti nove noge.

Pepek, hoteč ga kaznovati za storjeno pobalinstvo, ga je

pustil pol dneva jokati in obupavati, potem pa mu rekel:

"Čemu bi ti moral popraviti noge? Morda zato, da bi znova pobegnil od doma?"

"Obljubljam vam," je zagotavljal dondek ihte, "da bom odslej naprej priden..."

"Tako," je menil Pepek, "govorijo vsi otroci, ko hočejo kaj dobiti."

"Obljubljam vam, da bom hodil v šolo in se učil in delal čast..."

"Vsi otroci ponavljajo te iste besede, ko hočejo kaj doseči!"

"Pa saj jaz nisem ko drugi otroci. Bolj priden sem ko vsi in nikoli ne lažem. Obljubljam vam, očka, da se naučim česa in vam bom tolažba in palica na stara leta!..."

Pepek je sicer grdo gledal, a vendar je imel oči polne joka in srce debelo od sočutja, ko je videl ubogega Storžka v tako žalostnem stanju. Nič ni odgovoril, a poiskal je orodje in dva kosa trdega lesa in začel na vse pretege delati.

Preden je minilo pol ure, so bile noge gotove: dve hitri, suhi in žilavi nožici, kot bi jih izdelal pravi umetnik.

In Pepek je rekel lutku:

"Zapri oči in zaspi!"

Storžek je zatisnil oči in se je delal, da spi. In ko se je delal spečega, mu je Pepek s klejem, raztopljenim v jajčji lupini, prilepil obe nogi vsako na svoje mesto, in sicer tako dobro, da se ni ni malo poznalo, kje sta prilepljeni.

Brž ko je opazil dondek, da ima noge v redu, je poskočil z mize, kjer je moral med operacijo ležati, in začel streljati in prevračati kozle — tako je norel od veselja.

"Da vam povrnem, kar ste mi napravili dobrega," je rekel Storžek očku, "grem kar hitro v šolo!"

"Bravo, otrok moj!"

"Toda — če hočem iti v šolo, se moram pač obleči, ne?"

Pepek, ki je bil tako ubog, da ni imel v žepu ne pare, mu je napravil obleko iz rožastega popirja, škornje iz lubja in čepico iz kruhove sredice.

Storžek je šel in se koj pogledal v škaf vode in zadovoljen sam s seboj se je repenčil, in rekel:

"Zdi se mi, da sem cel gospod!"

(Nadaljevanje.)

Slovenska krojačnica
SEBASTIJAN MOZETIČ
Osorio 5025
Vse moške potrebščine

Najstarejša slovenska trgovina jestvin v Buenos Airesu
Yerua 5087-89
Vse, najboljše, sveže, dostavljamo tudi na dom.

Slovenska gostilna
Warnes 2113
Mrzla jedila, kegljišče, balini
KARLO NEMEC

Vsa stavbena dela
Špecialist za armiran beton
FRAN ŠTEKER
Zamudio 2380

PRI VAŠIH NAKUPIH
se ozirajte pred vsem na cenjene tvrdke ki oglašajo v tem listu, in pomagajo nam in Vam. Vedite, da bi brez njih lista ne imeli.

SLOVENSKA GOSTILNA
Avenida San Martin 2805
ANTON ANDERLIČ

Trgovina jestvin
MOČNIK IVAN
Sapaleri 2699
U. T. 59 Paternal 0467

Slovenska brivnica na Paternalu "LA ESTRELLA"
Osorio 5097
JOSIP KALINGAR

Krojačnica Gorica
Avda. del Campo 1080
U. T. 59 - 3102
Vsakovrstno blago na izbiro.
MAURIČ in LEBAN